

Goede mensen,

Waarom komen wij hier nu al voor de 12de keer op rij samen?

Wat bezielt ons? Wat beroert ons? Wat verbindt ons?

Ik denk dat het heel eenvoudig is...

De wereld die wij willen, is een wereld waarin leiders niet zo ziekelijk zelfingenomen zijn dat het zelfs bij de dood van een kind weer over henzelf moet gaan.

De wereld die wij willen, is een wereld waarin menselijkheid - humanitas om het in het Latijn te zeggen - het kompas is van die leiders, het eerste en belangrijkste principe om naar te spreken en te handelen...

En vergeef mij dit zijsprongetje, maar voor alle duidelijkheid: het is niet de burgemeester van Antwerpen die in dit land bepaalt wat menselijk en wat onmenselijk is!

De wereld die wij willen, is een wereld waarin ambassadeurs de terughoudendheid hebben om over vermoorde kinderen alleen maar met respect en mededogen te spreken in plaats van hen terroristen te noemen...

De wereld die wij willen, is een wereld waarin mensen in armoede niet met de vinger gewezen worden, maar op medestanders kunnen rekenen die in hen op de eerste plaats een mens zien...

De wereld die wij willen, is een wereld waarin mensen die honger of geweld ontvluchten, niet verdacht gemaakt worden, maar omarmd worden door mensen die beseffen dat het ook hen kan overkomen...

De wereld die wij willen, is een wereld waarin meisjes en vrouwen, waar ze ook geboren zijn, gelijke kansen krijgen en in hun mens-zijn even hard gerespecteerd worden als mannen...

Over die wereld die wij willen, lees je nog veel meer in Ubuntu...

Maar dat is het wat ons hier keer op keer samenbrengt en verbindt: de wereld die wij willen, maar die nog lang niet die gedroomde wereld is.

“Jij en ik,” zingt Stef Bos, “wij mogen ons niet laten vangen, wij moeten leven voor een droom en sterven van verlangen.” En als leiders zulke dromers vandaag cynisch wegzetten als ‘Gutmenschen’, laat ons die naam dan maar aanvaarden als een geuzennaam. En vooral niet worden als - en dit is weer Stef Bos “die heren die ons regeren met alleen maar gezond verstand. Maar waar is hun hart, het staat niet meer in brand...”

Vrienden,

Wat wij hier zoeken en vinden, is verse moed: die krijgen we van elkaar, omdat we voelen - oef, we staan er niet alleen voor.

Wat wij hier zoeken en vinden, is verse moed en aanmoediging om op te staan, om meer te riskeren, om te proberen - op de plek waar we leven, werken, spelen - het verschil te maken, hoe klein en onbeduidend dat ook mag lijken.

En laat ons goed beseffen: dat opstaan, dat meer riskeren, dat proberen...: het is geen simpele opdracht. Want ik kan wel gemakkelijk in woorden een andere wereld willen, er ook concreet werk van maken is een heel ander paar mouwen: het betekent ingaan tegen de gemakkelijke status-quo, onze comfortzone verlaten, onze hooggestemde idealen van gelijkheid, medemenselijkheid, rechtvaardigheid... waar maken. *Het betekent bijvoorbeeld dat we ook in de burgemeester van Antwerpen op de eerste plaats een mens zien...*

Wat ons hier verbindt, vrienden, is dat wij het op zijn minst, af en toe eens willen proberen...

Ik wil daar ook nog een andere belangrijke kanttekening bij maken. In elke vredeswake hebben we onszelf tot zo'n probeersel uitgedaagd. En ik weet zeker dat de voorbije vier jaar duizenden probeersels echt verschil hebben gemaakt. Maar naast dat eigen proberen en riskeren met de middelen en talenten die we hebben, mogen en moeten wij ook blijven opkomen voor structurele verandering.

“Het is onze plicht om zowel de structurele oorzaken van armoede te elimineren als om via kleine daden van dagelijkse solidariteit in direct contact met de armen hun noden te lenigen.” Woorden van paus Franciscus.

Opkomen voor structurele verandering betekent dat we ook onze politieke macht - onze stem - moeten verzilveren.

Wij hebben in deze donkere politieke tijden goede leiders nodig, moedige leiders die verder kijken, die de lat hoog durven leggen, die de publieke opinie in een positieve richting sturen, eerder dan ze slaafs te volgen. Wij hebben leiders nodig die hun leiderschap afmeten aan de mate waarin menselijkheid er het eerste en laatste principe van is. Laten we dat indachtig zijn, als we binnenkort weer naar het stemhokje mogen!

Statement van Wakker voor Vrede n.a.v. de 12de vredeswake in Langemark op zondag 27 mei 2018